

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KATASTROPHE.

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871164992/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Alt Vognen forspændt stod for os at drage
Hen til den østlige, tangklædte Strand.
Da kom det Sørgebud: Om tvende Dage
Din Ven forlade maa sit Fædreland.
Hvis uden hans Farvel du ey vil klage,
Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Stand.
Da kan det lykkes dig ham end at favne,
Før du ham skal — maaskee for evig — savne!

Og knap var Brevet læst, før til de Kiere
Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
Unødigt vilde Bølgen bort os bære.
Den skønne Thorsings Øe blev sagt Farvel.
Og over Sundet, giennem Fyen, til Ære
For Venskab, fløj vi hen i klaren Qvel.
Og Hornet lød i Nyborgs stille Gade,
Før Solen sunken var bag Havets Flade.

Da kunde vi ey længer hurtigt ile,
Thi der var ingen Vey og ingen Jord.
Vemodigt saac vi hisset Sielland smile,
Ey mindste Vindpust kruste bredden Fiord.
Vi maatte hvile der. O hvilken Hvile!
Da hørte dunkle Nat vort Kummers Ord:
Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
Barbariske Neptunus! Grumme Strand!

Og aarle var det ligenær. Med Kummer
Besteeg vi Dækket paa den stille Smak.
De trætte Bølger dyssedes i Slummer,
Den hele Søe var speileklar og flak.
Hør! Klokken hist alt Ti fra Taarnet brummer!
Og Søen fures kun hvor Kiølen stak!

Nu staaer den plat, den sig ey meer bevæger,
I slappe Seil kun Sommerfuglen leger!

I tretten Timer nødtes vi at flakke,
Paa den phlegmatisk-lumre, døde Søe.
Hjst saac vi Siellands grønne Blomsterbakke.
Den smilte til os, som en elsket Møe.
Men kold og livløs stod den træge Smakke.
Vor Fod betraadde først den kiere Øe
Da Dag var endt. Den Dag der var den sidste,
Som skulde Vennen af vor Arm udvryste.

Det Midnat var; den blanke Stjerneskare
Fra Himlen smilte from Vemodighed.
Den hele Nat vi rask afsted vil fare!
Imorgen først han gaaer til Skibet ned.
See Nattens Stjerner! hvor de blinke klare.
De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
Vil ey, som Havet, grum vor Fart forhindre.
Afsted! mens disse blanke Stjerner tindre.

Da Morfeus kom, den blege Dødens Broder,
Og løste grumt Neptunus af; han gik
Fra Nattens Favn, den sorgelige Moder,
Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
Da sortned uformærkt de lyse Kløder
For Øiet, hvorved Sielen Styrke fik.
Den frie Siel i Støvets Fængselsmuur,
Blev lænket af den mødige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
Naturen fordred kold sin strænge Ret.
Vi kunde længer ey i Natten ile,